

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Ямбол , 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Пепа Ил. Чиликова
Членове:	Петранка Ст. Жекова
	Петранка П. Кирова

при участието на секретаря Иванка П. Златева като разгледа докладваното от Петранка П. Кирова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20212300600075 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК и е образувано по жалба на частния тъжител П. Д. К. от гр. *****, подадена чрез редовно упълномощен повереник – адвокат, срещу Присъда № 260023 от 08.02.2021 г., постановена по НЧХД № 742/2019 г. по описа на ЯРС.

С обжалваната присъда, на основание чл.304 от НПК, подсъдимите Р. С. А., С. Р. С. и А. Р. С., тримата от гр. *****, са оправдани по предявените им с тъжбата обвинения за престъпления по чл.130, ал.1 вр. чл.20, ал.2 от НК и по чл.148, ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.1 от НК, като са признати за невиновни в това, че:

На **.**.****г. около 12:00 часа на бул. „*** *****“ № *** в гр. *****, действайки в съучастие като съизвършители, са причинили на

въззивника П. Д. К. от гр. ***** лека телесна повреда, изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота, както и в това, че:

На **.**.****г. около 12:00 часа на бул. „*** *****“ № *** в гр. *****, публично са казали нещо унижително за честта и достойнството на П. Д. К. от гр. ***** в негово присъствие.

Съответно, с присъдата, предмет на проверка, предявените от въззивника – частен тъжител граждански иски за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на по 5000 лева са отхвърлени, като неоснователни и недоказани, и разноските по делото в размер на 67,44 лева, както и направените от въззиваемите – подсъдими разноски в размер на 700 лева, са присъдени в негова тежест.

С жалбата се претендира за отмяна на присъдата и постановяване на нова осъдителна такава, и алтернативно – за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд. Искането се обосновава с общи доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебния акт, без да се сочат конкретни оплаквания и пороци. Претендира се присъждане на разноските в двете инстанции.

В депозирано по делото допълнение към жалбата искането за отмяна на присъдата поради допуснати съществени процесуални нарушения се аргументира с обстоятелството, че на тъжителя не е връчен препис от съдебния акт за даване ход на тъжбата, както и с твърдения, че липсва произнасяне по заявените с тъжбата граждански иски и направените доказателствени искания. Изтъкват се като нарушени основни принципи в наказателния процес, регламентирани в чл.11, чл.12, чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК, без да се излагат конкретни правни аргументи. Останалите оплаквания за нарушения на процесуалните правила се обосновават с доводи за непълнота на доказателствата и за неправилна оценка на събраните такива. Със същите доводи се аргументира и нарушението на материалния закон, като се счита, че събраната доказателствена съвкупност, и по-конкретно показанията на свидетелите Н., С., А. и М., както и представената от тъжителя медицинска документация, установява по безспорен начин повдигнатите с тъжбата обвинения.

Въззиваемите подсъдими не са депозирали възражение против жалбата.

В съдебно заседание въззивникът – частен тъжител и повереникът поддържат изцяло исканията в жалбата по съображенията, изложени в допълнението към нея, като същевременно развиват и оплаквания за вътрешна противоречивост на мотивите по отношение оценката на показанията на свидетелите А., С., Н. и М.. Пледират за отмяна на присъдата на процесуално основание и за връщане на делото за ново разглеждане от първата инстанция, и алтернативно – за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, с която подсъдимите да бъдат признати за виновни по предявените им обвинения, съответно, и за позитивно произнасяне по гражданските иски.

Въззиваемите подсъдими и упълномощеният защитник, редовно призовани, не се явяват в съдебно заседание.

След като обсъди доводите в жалбата и в допълнението към нея, съобрази становищата на страните и прецени изцяло атакуваната присъда съобразно правомощията по чл.313 и чл.314 от НПК, ЯОС прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срока по чл.319, ал.1 от НПК, от надлежна страна и при наличие на право и интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решаващият съд правилно е установил релевантните за делото факти.

В съответствие с разпоредбата на чл.13 от НПК е проявил дължимата процесуална активност и е изследвал задълбочено спорните обстоятелства, относими към описаните в тъжбата деяния. Анализирал всички събрани доказателства, обсъдил ги е поотделно и в тяхната съвкупност, и е изложил мотиви кои доказателствени източници кредитира и защо.

Настоящият състав, като споделя напълно възприетите от районния съд фактически положения, извърши самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност, при което намери, че районният съд с основание е приел за установено следното:

Тъжителят К. и тримата подсъдими - Р.А. и синовете му С.С. и А.С., се познавали, тъй като стопанисвали находящи се в непосредствена близост търговски обекти. Тъжителят имал цех за продажба на тестени изделия в центъра на гр. *****, на ул. „*** *****“ № ***, близо до който, на ул. „*****“ №* в града, тримата подсъдими имали фризьорски салон.

Към **.**.***г. отношенията между тъжителя и подсъдимите били влошени във връзка със спор за паркомясто до двата обекта. Подс. С.С. на няколко пъти намирал автомобила си надраскан, смятал, че това е дело на тъжителя и по този повод подавал жалби в полицията. Към тази дата в горепосочения фризьорски салон работел само подс. С.С., а останалите двама подсъдими работели в наскоро открит друг фризьорски салон, находящ се в близост до магазин ****.

На **.**.***г. вечерта подс. С.С. паркирал автомобила си до баничарницата на тъжителя. Около 10:00 часа на следващия ден - **.**.***г., отивайки към салона, видял, че автомобилът му отново е надраскан. Телефонирал на баща си – подс. Р.А., и му казал за случилото се. Последният дошъл на място и двамата отишли да търсят тъжителя в баничарницата. Не го установили там, но по телефона на работещата в обекта му свидетелка Н., провели разговор с него, в който остро настояли да дойде, за да се разберат. След разговора с тъжителя, подсъдимите А. и С.С. изчакали известно време, но си тръгнали, тъй като имали резервирани часове от клиенти. Междувременно тъжителят се обадил на свои приятели – свидетелите А. и С., споделил им за проведения разговор и ги повикал на място.

Около 11:00 часа в салона при подс. С.С. пристигнали неговия клиент - св. Д. М., заедно със съпругата си – св. П. М.. Малко след това, докато подс. С.С. подстригвал свидетеля, в салона видимо ядосан дошъл и тъжителят. Казал: „Търсил си ме“ и започнал да блъска и рита входната врата. Подс. С. приближил към вратата и го помоли да изчака, за да приключи с клиента, но тъжителят се нахвърлил върху него и започнал да го блъска и да го удря в главата. В един момент С. паднал на земята, като в резултат на случващото се намиращите се там стелажи с козметика и закачалките били съборени. После тъжителят напуснал салона. Подс. С. се изправил, излязъл отвън и

телефонирал на баща си, а св. М. останал вътре и подал сигнал на тел.112.

След обаждането на подс. С.С., около 12:00 часа на **.**.****г., на място дошли баща му и брат му – подсъдимите Р.А. и А.С.. При вида на подс. С.С., който бил с наранявания по лицето и главата, подсъдимите А. и А.С. отишли да търсят тъжителя, като след тях тръгнал и подс. С.С.. Намерили го до баничарницата. Тъжителят също ги забелязал и започнал да ги псува, а след като се приближили, се насочил към подс. А. и му нанесъл силен удар с крак в слабините, от който последният получил масивен хематом със синкав цвят и травматичен оток в областта на половия член. Тогава подсъдимите С.С. и А.С. се насочили срещу тъжителя, избутали го встрани и го съборили на земята, вследствие на което същият получил контузии в областта на лактите и колената. Последвало боричкане между тях с взаимна размяна на удари. Подс. А. също опитал да се намеси, но бил хванат и задържан от свидетелите А. и С. - приятели на тъжителя, като при опита му да се отксубне от тях, тениската му се скъсала и изпаднала. След това тъжителят се изправил, нанесъл удар с юмрук в областта на носа на подс. С.С. и го съборил на земята. Подсъдимите А. и А.С. го вдигнали и го отвели във фризьорския салон, където се намирали и свидетелите М. и М., при което св. М. отново сигнализирал на тел.112 и настоял за изпращане на линейка.

На място пристигнал полицейски екип, в състав свидетелите И. и А., както и екип на спешна помощ. Подс. С.С. бил откаран за оказване на медицинска помощ и настанен на лечение в МБАЛ „*-* *****“ – гр. *****, а тъжителят бил задържан за 24 часа.

След освобождаването му, на **.**.****г. тъжителят бил освидетелстван от съдебен лекар. При прегледа се установили контузия на главата и врата с болки в областта на врата и тилните области на главата, болки в областта на гърба, гърдите и раменните стави, повърхностна контузна рана в дясната тилна област на главата с болезнен оток на тъканите наоколо, охлузване в областта на дясната половина на врата под ухото, кръвонасядане в дясната половина на гръдния кош отпред, кръвонасядания в областта на дясната мишница, контузия на дясната лакътна става с наличие на повърхностни контузни рани в областта на задната повърхност на ставата и контузии на двете коленни стави с охлезвания на кожата в областта на

предните повърхности на двете колена.

При прегледа на подс. С.С. се установили контузия на главата с охлузване на лявата челна половина, охлузвания в дясната лицева половина, оток на тъканите на лицето с притваряне на очните цепки, контузия на носа – охлузна рана на корена на носа, фрактура на носни кости без разместване на фрагменти, двустранен периорбитален хематом, мозъчно сътресение, протекло със степенна промяна на съзнанието, контузия на лявата ушна мида с охлузване, оток и кръвонасядане по задната ѝ повърхност, две охлузвания по лявата странична повърхност на врата и изразена болезненост при движението му, болки в гърба, засилващи се при дълбоки дихателни движения, силна болка в опашната област, охлузни рани в областта на десния лакът и по задната повърхност на лявата мишница, прободно-порезна и разкъсноконтузна рана по страничната повърхност на дясното бедро, наложила хирургична обработка в стационарни условия, както и три дълбоки охлузвания по предностраничната повърхност на дясното коляно.

При освидетелстването на подс. Р.А. на **.**.****г. се установили конузия на лявата ръка в областта на палеца с масивен хематом и болезнен травматичен оток на тъканите, както и контузия на половия член с масивен хематом в областта на основата му и с болезнен травматичен оток на тъканите.

При прегледа на подс. А.С., извършен също в деня след инцидента, се установили контузия на кръста и гърба с охлузвания и болезнен травматичен оток на тъканите в областта на кръста, седалищните области и гърба, контузия на горните крайници с охлузвания в областта на задвине повърхности на двете лакътни стави, обширни охлузвания в областта на лявата мишница и предмишница с болезнен травматичен оток на тъканите и контузия на палеца на дясната ръка с болезнен травматичен оток на тъканите.

Така възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е в съответствие и се подкрепя от събраните по делото в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства.

Настоящият състав споделя напълно направения от районния съд доказателствен анализ, поради което намира за ненужно да го повтаря. В

допълнение към изложеното от първата инстанция счита, че при установяване на фактическите обстоятелства по делото следва да се изхожда основно от писмените доказателства – СМУ № ***/**.**.*.***г., СМУ № ***/**.**.*.***г., СМУ № ***/**.**.*.***г., издадени от д-р Ч., Епикриза по ИЗ № *****, издадена от МБАЛ „*-* **. *****“ АД – гр. *****, и СМУ № ***/**.**.*.***г., издадено от д-р Ч., и **-*/**.**.*.***г., издадено от д-р П., доколкото в тях се съдържат обективни данни за естеството и локализацията на уврежданията на тъжителя и на подсъдимите, установени при прегледите непосредствено след инцидента. Отделно, при снемане на анамнезата, всеки от освидетелстваните, но основно тримата подсъдими, самостоятелно и без възможност за предварително синхронизиране на позиции, е дал предварителни сведения относно механизма на причиняването им. Поради това ЯОС счита, че тези доказателствени източници следва да се ползват с голям кредит на доверие. В тази връзка намира, че следва да се даде вяра на тези гласни доказателства и то в частта им, в която разкриват съответен на уврежданията механизъм на причиняването им, като същевременно се държи сметка за обстоятелствата, при които е възприето случващото се, за състоянието на възприемащия, за това на коя част от събитията процесния ден е присъствал, както и за отношенията му със страните. Имайки предвид изложеното, настоящият състав счита, че решаващият съд с основание е кредитирал изцяло показанията на свидетелите М., М., А., И. и А., като последователни, логични, взаимнодопълващи се и кореспондиращи както помежду си, така и с останалите доказателствени източници, включително и с данните, съдържащи се в записа от тел.112. Тези свидетели са незаинтересовани от изхода на делото, показанията им разкриват в пълнота реалната картина на събитията и кореспондират с пълна степен с данните в медицинската документация относно телесните увреждания на подс. С.С..

Обстоятелството, че свидетелите М. и А. са клиенти на подс. С., само по себе си, не е достатъчно да обоснове извод за заинтересованост, респ. не представлява основание за изключване на техните показания и на показанията на св. М. от доказателствения материал, след като, както е в случая, съвкупната им преценка с останалите доказателства налага категоричен извод за тяхната достоверност. Видно от мотивите към присъдата, районният съд е анализирал тези гласни доказателства поотделно, съпоставил ги е с

показанията на свидетелите - полицейските служители А. и И., с данните в приложените по делото СМУ, с тези от записва от ЕЕН 112, както и с обясненията на подсъдимите, и след като е констатирал тяхната логичност и взаимовръзка, с основание ги е кредитирал с доверие.

Решаващият съд правилно е отчетел, че за разлика от показанията на горепосочените свидетели, показанията на свидетелите А., С. и Н., първите двама очевидци и дългогодишни приятели на тъжителя, а последната - негов служител, в частта им относно обстоятелството, че при срещата на тъжителя с тримата подсъдими единствено последните са му нанасяли удари, не дават логично обяснение за фактите, които са безспорно установени, а именно, че след инцидента тъжителят е този, който е бил задържан за 24 часа от органите на реда, а подс. С.С. – отведен първо във фризьорския салон от останалите подсъдими с видими наранявания в областта на главата и бедрото, а впоследствие и за оказване на спешна медицинска помощ и хоспитализация, както и не обясняват констатираните непосредствено след конфликта телесни увреждания на подсъдимите С.С. и Р.А.. Поради това, след като е съобразил съществуващите близки приятелски и служебни отношения между тъжителя и свидетелите А., С. и Н., отчетел е противоречието между техните показания и показанията на св. М. от една страна и показанията на незаинтересовани от изхода на делото лица, каквито са свидетелите М., М., И. и А. от друга, а също и несъответствието им с писмените доказателства и с данните от записва на ЕЕН 112, решаващият съд правилно е заключил, че в тази им част показанията на св. А., С., Н. и М. са целенасочени и недобросъвестни, тъй като въпреки наличието на обективна възможност за възприемане на случилото се, първите трима възпроизвеждат единствено факти, които са изгодни за тъжителя. В този смисъл, доколкото в мотивите към присъдата районният съд е посочил, че не кредитира показанията на горепосочените свидетели само в отделни части, не е налице твърдяната от въззивника вътрешна противоречивост по отношение оценката на показанията им.

При тази правилно изяснена фактическа обстановка районният съд правилно и обосновано е заключил, че извършеното от подсъдимите С.С. и А.С. не съставлява престъпление по смисъла на чл.9, ал.1 от НК, тъй като същите са действали в условията на неизбежна отбрана, за да защитят баща си подс. Р.А., от непосредственото противоправно нападение на тъжителя –

обстоятелство изключващо обществената опасност деянието. Правилни са изводите на съда, че положението на неизбежна отбрана е провокирано изцяло от нападателното поведение на тъжителя, което е започнало с отправянето на ругатни по адрес на подсъдимите и непосредствено след това с насочването му в посока към същите и с нанасянето на силен удар с крак в областта на половите органи на подс. А., като е отчетено и обстоятелството, че малко преди това тъжителят е реализирал и действия по непосредствено физическо нападение на подс. С.С.. Или, налице са обективни данни, въз основа на които може да се заключи, че в момента на нанасяне на удара в областта на половите органи на подс. А. здравето му е било реално застрашено. В създалата се ситуация, имайки предвид агресивното поведение на тъжителя спрямо тримата подсъдими, и в частност по отношение на подс. А., което е било предшествано от нанесен побой над подс. С.С., и обстоятелствата, че тъжителят бил повикал на място свои приятели, в лицето на свидетелите А. и С., подсъдимите С.С. и А.С. е следвало да реагират незабавно, за да прекъснат неговото непосредствено нападателно поведение, което са и сторили, чрез избухването му встрани и събарянето му на земята. Последвалата взаимна размяна на удари, както и обстоятелството, че след като се изправил тъжителят нанесъл и удар в носа на подс. С.С., налага категоричен извод, че и към момента на взаимната размяна на удари, а и след това, нападението не е било преустановено. Този извод се подкрепя не само от обстоятелството, че тъжителят не е дал външен израз на отказа си от по-нататъшни действия, а главно от ясно обективизираното му намерение да продължи с агресивното си поведение. Отделен е въпросът, че кратковременното прекъсване на нападението, което може бързо да бъде възобновено, не означава, че то е прекратено и също не изключва приложението на чл.12, ал.1 от НК.

Преценяйки изложеното по-горе относно цялостното агресивно поведение на тъжителя, неговата интензивност и насоченост, физическите му данни, за които и настоящият състав доби преки впечатления, а също и средствата за нападение и защита, настоящият състав счита, че в случая няма превишаване пределите на неизбежната отбрана. Действията на подсъдимите С.С. и А.С. са били в рамките на необходимото за преустановяване на нападението и са били пряко насочени към неутрализиране на нападателя,

поради което с основание са били оправдани от решаващия съд по обвинението за престъпление по чл.130, ал.1 вр. чл.20, ал.2 от НК.

В контекста на доказателствения анализ на първата и на проверяващата инстанция и приетите за установени фактически положения, правилно се явява решението на районния съд да оправдае и подс. Р.А. по обвинението за престъпление по чл.130, ал.1 вр. чл.20, ал.2 от НК, с оглед липсата на категорични доказателства същият да се извършил действия, насочени срещу телесната неприкосновеност на тъжителя. Данни за това се съдържат единствено в показанията на свидетелите С., А. и М., на които решаваният съд с основание не се е доверил, по съображенията, подборно изложени в мотивите към обжалваната присъда и тези, развити по-горе в изложението, налагащи извод за недобросъвестност.

Въззивният съд не намери основание за отмяна на първоинстанционната присъда и частта ѝ, в която подсъдимите са признати за невиновни по обвинението за престъпление по чл.148, ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.1 от НК. В тази връзка правилно е прието, че по делото липсват доказателства същите да са извършили деянието, описано в тъжбата и в допълнението към нея, изразяващо се в отправяне на конкретни ругатни и обидни думи по адрес на тъжителя около 12:00 часа на **.**.****г. в центъра на гр. *****, на ул. *** ***** № **. За да стигне до този извод, районният съд правилно е определил предмета на доказване, изхождайки от очертаното в тъжбата и в допълнението към нея фактическо обвинение, и след като е констатирал наличието на данни евентуално за деяния с различни пространствени и времеви параметри, за които на подсъдимите не е предявено обвинение, законосъобразно и обосновано ги е оправдал.

При това положение, с оглед изхода на делото и правилното разрешаване на въпроса за невиновността на подсъдимите, не се налага промяна в негативното произнасяне на първата инстанция по предявените граждански искове и по въпроса за разноските по делото, които в съответствие с разпоредбата на чл.190, ал.1 от НПК, законосъобразно са присъдени в тежест на частния тъжител.

Като неоснователен се преценя довода за допуснато от районния съд съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че на тъжителя не

е връчен препис от съдебния акт за даване ход на тъжбата. Разпоредбата на чл.252, ал.4 от процесуалния закон предвижда в производствата, образувани по тъжба на пострадалия, каквото е настоящото, препис от инициращия документ и от разпореждането на съдията-докладчик да се връчва единствено на подсъдимия, с оглед реализиране правото му на защита по очертаното от тъжителя фактическо обвинение и дадената от съда юридическа формулировка. Логично, законът не установява задължение за връчване на препис от книгата и на частния тъжител, след като именно той е страната, която определя предмета на доказване и по чиято инициатива е стартирало производството. Отделен е въпросът, че по правило и законовата норма на чл.252, ал.4 от НПК не позволява разширително тълкуване. А доколкото с определението за даване ход на тъжбата под № *** от **.**.****г. е налице изрично позитивно произнасяне както по заявените с тъжбата граждански искове, така и по направените доказателствени искания, оплакването за допуснато съществено процесуално нарушение, аргументирано с твърдения в обратния смисъл, също е лишено от основание.

С оглед на изложеното, и тъй като при извършената проверка на обжалваната присъда не се установи същата да страда от пороци, представляващи основание за нейното изменение или отмяна, на основание чл. 338 вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Ямболският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260023 от 08.02.2021 г., постановена по НЧХД № 742/2019 г. по описа на ЯРС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____